

การพัฒนาแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English”
เพื่อแก้ปัญหาการแต่งประโยคภาษาอังกฤษแบบไทย ๆ สำหรับนักศึกษาหลักสูตร
ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
The Development of Mixed Digital - Skill Exercises Media on
“Think in Thai - Write in English” to Solve the Problems of English
Sentences Written in Grammatical Structure of Thai Language for
the First-year English-majored Undergraduate Education Students
at Phetchaburi Rajabhat University

สรिता บัวเขียว/Sarita Buakhieo

รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
Assoc. Prof. Dr., Lecturer of English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Phetchaburi Rajabhat University
Corresponding author E-mail: buasarita@yahoo.com
(Received: January 23, 2022; Revised: February 23, 2022; Accepted: October 1, 2022)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” ก่อนและหลังใช้ 2) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาหลักภาษาสำหรับครูภาษาอังกฤษ (English Structure for English Teacher) และสอบไม่ผ่านแบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ (pre-test) โดยได้คะแนนต่ำกว่า ร้อยละ 50 จำนวน 19 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” 2) แผนการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test แบบ Pair-Samples t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” ก่อนและหลังใช้แบบฝึก พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ

หลังใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล มีคะแนนสูงกว่าก่อนใช้ และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 2) ประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” สำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 76.48/66.53 ซึ่งเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 70/70 และ E_1 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สำหรับ E_2 ต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกินร้อยละ 5 ถือว่ายอมรับได้ และ 3) ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างหลังจากใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนา แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล การแต่งประโยคภาษาอังกฤษแบบไทย ๆ

Abstract

The purposes of this research were to: 1) compare first-year English-majored undergraduates' ability in writing basic English sentences before and after learning using mixed digital - skill exercises media; 2) develop and assess the efficiency of mixed digital-skill exercises media on “Think in Thai - Write in English” to meet the standard criterion of 70/70; and 3) explore students' opinions towards the mixed digital - skill exercises media. The participants were 19 first-year English-majored undergraduate education students at Phetchaburi Rajabhat University who enrolled in the English Structure for English Teacher course and scored lower than 50 percent on the pre-test. The research instruments consisted of: 1) mixed digital - skill exercises media on “Think in Thai - Write in English”; 2) lesson plans; 3) pre- and post-test, and 4) a questionnaire about students' opinions towards the mixed digital - skill exercises media. The data analysis employed percentage, mean, standard deviation, and content analysis. The hypothesis was tested by Pair-Samples t-test. The findings were as follows: 1) the students' ability in writing basic English sentences after learning through the mixed digital - skill exercises media was higher than before at the .01 level of statistical significance; 2) the efficiency of skill exercises was at 76.48/66.53, which met the criteria set at 70/70 and E_1 was higher than the criterion. However, E_2 was 5 percent lower than the criterion which, according to the theory, is acceptable; and 3) the students' satisfaction towards the mixed digital - skill exercises media on “Think in Thai - Write in English” was at a high level.

Keywords: Development, Mixed digital-skill exercises media, English Sentences Written in Thai Grammatical Structure

บทนำ

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาโดยตลอดเพราะถือเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับโลก ทั้งในส่วนของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่เผยแพร่ผ่านสื่อในระดับนานาชาติ ล้วนแล้วแต่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้นจากเหตุผลดังกล่าว ภาษาอังกฤษจึงถือได้ว่าเป็นภาษาที่มีบทบาท และ

ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้นหรือในระดับนานาชาติ อย่างมีประสิทธิภาพในระดับภูมิภาคประชาคมอาเซียนยังให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำหรับทำงาน (Working Language) ภาษาอังกฤษทำให้เราเข้าใจวิถีแห่งวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศอื่น ทำให้ความสัมพันธ์ยิ่งขึ้นไปด้วย มีความสัมพันธ์ที่ดี มีการไปมาหาสู่ และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างกัน มีการลงทุนทำธุรกิจที่ออกสู่ตลาดสากลได้อย่างกว้างขวางขึ้น สำหรับในประเทศไทยถือว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างมาก ในศตวรรษที่ 21 คุณสมบัติของประชากรในประเทศไทยในด้านภาษาอังกฤษต้องได้รับการพัฒนาให้มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ประเทศไทยจึงได้พยายามปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่นหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรสองภาษาทั้งในระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน เช่น English Program หรือ Mini English Program แม้ในระดับอุดมศึกษาก็มีการส่งเสริมให้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง เช่น การเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ หรือแม้แต่สถาบันอุดมศึกษาบางแห่งจะนับจำนวนชั่วโมงสอนเป็นสองเท่าถ้ามีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น จึงถือเป็นหลักสำคัญของสถานศึกษาทุกแห่งทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และที่สำคัญในระดับอุดมศึกษา

อย่างไรก็ตามแม้ว่าประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก โดยมุ่งมั่น ส่งเสริม และสนับสนุนให้มีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง แต่สำหรับภาษาที่ประเทศไทยใช้เป็นภาษาประจำชาติคือ ภาษาไทย ซึ่งใช้ในการติดต่อสื่อสารที่เป็นทางการและในการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน คนไทยยังคงใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือภาษาหลักของชาติ ในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานยังคงมีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยควบคู่กันไปกับรายวิชาภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาก็เช่นกัน กล่าวคือ มีการส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง มีการลงทุนทั้งด้านงบประมาณ ในการทำโครงการ และงบประมาณจ้างชาวต่างชาติมาเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน คือ ยังคงมีการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักทั้งการจัดการเรียนการสอน ยกเว้นรายวิชาที่มีอาจารย์ชาวต่างชาติเป็นผู้สอน หรือบางรายวิชาที่มีการให้สิทธิพิเศษบางอย่างกับอาจารย์ที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษ แต่การติดต่อสื่อสารทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการก็ยังคงใช้ภาษาไทยเป็นหลัก

จากสภาพดังกล่าวทำให้เกิดภาวะของการแทรกซ้อนระหว่างภาษาแม่และภาษาอื่น ซึ่งในที่นี้หมายถึง การแทรกซ้อนกันระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับรุ่งฤดี แผลงสร (2560: 31-32) ที่กล่าวถึง ธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศไว้หลายประการ ได้แก่ ประการแรก ก่อนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาแม่ของตนมาก่อน ทำให้มีแก่นความคิดที่สัมพันธ์กับ ลักษณะภาษาแม่ตลอดเวลา การเรียนภาษาต่างประเทศจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร ประการที่สองผู้เรียนมักพบปัญหา ด้านวัฒนธรรมและสถานการณ์ที่ต่างไปจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นความแตกต่างนอกเหนือไปจากตัวภาษา เช่น การจัดหมวดหมู่สิ่งของ คน ลักษณะ อากาศ เวลา สถานที่ เป็นต้น และประการที่สาม ปัญหาด้านอายุ การเรียน ภาษาต่างประเทศยิ่งผู้เรียนมีอายุมาก ผู้เรียนต้องให้ความสนใจและความพยายามมากขึ้น เนื่องจากมีความเคยชินกับโครงสร้างของภาษาแม่และมักนำมาใช้ในภาษาต่างประเทศ หรือเรียกว่า เกิดการแทรกซ้อนของภาษาแม่ จากหลักการเรื่องความแทรกซ้อนระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ นำมาสู่ปัญหาห้วงระหว่างภาษาไทยกับ ภาษาอังกฤษที่มีคนจำนวนไม่น้อยที่แต่ประโยคภาษาอังกฤษแบบไทยๆ กล่าวคือ ใช้คำภาษาอังกฤษแต่เรียงเรียง คำภาษาอังกฤษเหล่านั้น โดยใช้โครงสร้างประโยคตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งประโยคในลักษณะเช่นนี้ มีปัญหาเมื่อนำไปสื่อสารกับชาวต่างชาติเพราะยากที่จะทำความเข้าใจ หรือแม้แต่คนไทยด้วยกันเองมีไม่น้อย ก็สับสนกับประโยคลักษณะนี้เช่นกัน

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ พบบ่อยมากกับงานเขียนของนักศึกษาที่เขียนประโยคภาษาอังกฤษ แต่เรียบเรียงตามลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย ดังเช่น

ประโยคที่ 1: “มีนักศึกษาจำนวนมากในห้องนี้” ประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ “Have students many in room this”

ประโยคที่ 2: “แม่ให้ฉันไปซื้อผักที่ตลาด” ประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ “Mother give me go buy vegetable at market.”

ประโยคที่ 3: “นักศึกษามีโทรศัพท์มือถือทุกคน” ประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ “Student have telephone every people”

ประโยคที่ 4: “คุณเห็นใครเมื่อคืนนี้” ประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ “You see who at night.”

ประโยคเหล่านี้ไม่อาจยอมรับให้นำไปสื่อสารอย่างเป็นทางการได้ และไม่ควรไปปรากฏอยู่ในข้อเขียนที่เป็นทางการ เช่น บทความ หรือบทความวิจัย เป็นต้น เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด เพียงเอาคำมาเรียงกันก็สามารถเป็นประโยคที่ใช้ในการสื่อสารได้ อีกทั้งยังเป็นเพราะผู้เรียนมีปัญหาเรื่องความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ ไม่ใช่เพราะไม่เข้าใจเรื่องการสื่อสาร และที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง คือ สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ผู้วิจัยเคยจัดอบรมการเขียนภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และได้พบว่าครูบางคนยอมรับว่าใช้รูปแบบการเขียนในลักษณะนั้นเช่นกัน เพราะมีบางประโยคของภาษาไทยที่ทับซ้อนได้พอดีกับประโยคภาษาอังกฤษ ได้แก่ “ฉันกินข้าว” กับ “I eat rice” ทำให้เกิดการเข้าใจผิดว่าสามารถเขียนภาษาอังกฤษโดยคิดเป็นภาษาไทยแล้วนำคำภาษาอังกฤษมาวางทับได้เลย

ปัญหาเหล่านี้สามารถนำไปสู่ผลกระทบอย่างกว้างขวางเมื่อต้องเรียนในระดับสูงขึ้นไปซึ่งต้องใช้การเขียนเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น การเขียนภาษาอังกฤษจะสร้างปัญหาให้กับบุคคลเหล่านี้เป็นอย่างมาก และที่สำคัญเมื่อต้องออกไปประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเขาเหล่านั้นจะประสบปัญหาในการทำงานอย่างแน่นอน และมีโอกาสสูงในการตกงาน แต่ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดลองจินตนาการว่าหากบุคคลเหล่านั้นไปประกอบอาชีพครูจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหลักการแต่งประโยคภาษาอังกฤษในลักษณะเช่นนี้ถูกถ่ายทอดออกไปจากรุ่นสู่รุ่น คุณภาพคนไทยในด้านภาษาอังกฤษคงลดต่ำลงอย่างไม่คุ้มค่ากับงบประมาณด้านการศึกษาที่ทุ่มเทลงไป

การแก้ไขปัญหานี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งและต้องทำอย่างเร่งด่วนเพราะมีผลกระทบต่อคุณภาพของคนไทยและประเทศชาติ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษพบว่า การให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดเปลี่ยนประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอสามารถช่วยให้นักศึกษาแต่งประโยคได้ดีขึ้น มีความถูกต้องมากขึ้น และนักศึกษาเองก็ยอมรับเช่นกันว่าการทำแบบฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอสามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับเพ็ตตี (Petty, 1963: 469 - 472) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดหลายประการดังเช่น ประการแรกแบบฝึกเป็นส่วนเพิ่ม หรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ ประการต่อมาคือแบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดี แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย และประการสุดท้ายแบบฝึก ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกันการให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

ในยุคปัจจุบันสื่อดิจิทัลได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในหลาย ๆ ภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษาที่มีการนำสื่อดิจิทัลเข้ามาซึ่งทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังเช่นงานวิจัยของจรินทร์

อุมไกร และโกยสิทธิ์ อภิระติง (2562) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริม โดยอาศัยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ในรายวิชาคอมพิวเตอร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน และกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริมในระดับมากที่สุด

จากสภาพปัญหาดังกล่าวแล้ว ประกอบกับจุดเด่นของแบบฝึก รวมทั้งสื่อดิจิทัล ที่ทันสมัยผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาแบบฝึกหัดสำหรับฝึกแต่งประโยคภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ โดยผสมผสานเข้ากับสื่อดิจิทัล ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่าแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” นี้จะสามารถแก้ไขปัญหการแต่งประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้หลักไวยากรณ์ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” ก่อนและหลังใช้
2. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English” ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English”

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาหลักภาษาสำหรับครูภาษาอังกฤษ (English Structure for English Teacher) และเข้ารับการทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ (pre-test) จำนวน 2 ห้องเรียน ได้แก่ ห้อง A จำนวน 25 คน เข้าสอบจำนวน 21 คน และห้อง B จำนวน 28 คน เข้าสอบจำนวน 22 คน รวมนักศึกษาทั้งหมด 43 คน

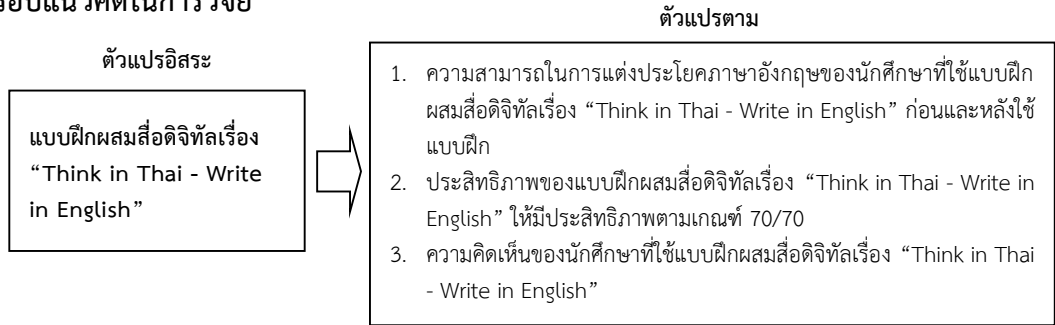
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านแบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ (pre-test) โดยได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้แก่ ห้อง A สอบไม่ผ่านจำนวน 12 คน และห้อง B สอบไม่ผ่าน จำนวน 7 คน รวมนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านทั้งหมด 19 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 5 เรื่อง ดังนี้

1. “What is a sentence?”
2. “Part of Speech/Sentence Pattern/Tense”
3. “โครงสร้างประโยคกับความหมาย”
4. “ประโยคภาษาไทยกับความหมายสำหรับแปลงเป็นภาษาอังกฤษ”
5. “การแปลงประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ”

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เตรียมความพร้อมกลุ่มตัวอย่างโดยก่อนการดำเนินการทดลองใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลผู้วิจัยได้จัดปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อมและซักถามให้มีความเข้าใจตรงกันในบทบาท หน้าที่ เป้าหมายของการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล การประเมินผลการใช้ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องกระทำเพื่อให้การดำเนินการทดลองเป็นไปได้อย่างราบรื่น

2. ทดสอบกลุ่มตัวอย่าง (pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนประโยคด้วยแบบทดสอบปรนัยและอัตนัยที่สร้างขึ้น

3. ดำเนินการทดลองใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยแบ่งเวลาเป็น 2 ช่วง รวม 11 สัปดาห์

4. ทดสอบกลุ่มตัวอย่าง (post-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทประโยคบอกเล่าด้วยแบบทดสอบปรนัยและอัตนัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

5. สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล โดยทำแบบสอบถามหลังการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเสร็จสิ้นลงแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล เรื่อง “Think in Thai - Write in English” ซึ่งแบบฝึกนี้จัดทำเป็นสัญลักษณ์ QR Code สำหรับเชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาเป็นตอน ๆ ทั้งหมด 5 ตอนจัดทำในรูปแบบ PPT ประกอบเสียงบรรยายได้แก่ ตอนที่ 1 QR Code หมายเลข 1 เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาที่จัดทำในรูปแบบ PPT ประกอบเสียงบรรยายเรื่อง “What is a sentence?” ตอนที่ 2 QR Code หมายเลข 2 เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาที่จัดทำในรูปแบบ PPT ประกอบเสียงบรรยายเรื่อง “Part of Speech/Sentence Pattern/Tense” ตอนที่ 3 QR Code หมายเลข 3 เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาที่จัดทำในรูปแบบ PPT ประกอบเสียงบรรยายเรื่อง “โครงสร้างประโยคกับความหมาย” ตอนที่ 4 QR Code หมายเลข 4 เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาที่จัดทำในรูปแบบ PPT ประกอบเสียงบรรยายเรื่อง “ประโยคภาษาไทยกับความหมายสำหรับแปลงเป็นภาษาอังกฤษ” และตอนที่ 5 QR Code หมายเลข 5 เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาที่จัดทำใน

รูปแบบ PPT ประกอบเสียงบรรยายเรื่อง “การแปลงประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ” และใบงาน จำนวน 5 ตอน (Part) และคู่มือการใช้ โดยจัดทำเป็นเล่มข้อมูลแยกไว้ต่างหากจากเล่มฝึกผสมสื่อดิจิทัล เพื่อให้ผู้ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลศึกษาทำความเข้าใจได้ด้วยตนเอง มีเนื้อหา ได้แก่ คำนำเพื่อชี้แจงความเป็นมาและภาพรวมของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล คำชี้แจงเพื่อบอกองค์ประกอบของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อบอกว่าแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลนี้ต้องการให้ผู้ใช้ทำอะไรได้บ้าง เป็นต้น

2. แผนการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล โดยมีแนวทางการจัดกิจกรรม 2 ช่วงดังนี้

ช่วงที่ 1 เป็นการดำเนินตามเงื่อนไขของการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล กล่าวคือ เป็นแบบฝึกสำหรับผู้ที่เคยเรียนรู้เรื่องการแต่งประโยคมาบ้างแล้ว แต่ยังไม่มีความชำนาญอย่างเพียงพอ ฉะนั้นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเพิ่งเข้าศึกษาเป็นภาคการศึกษาแรก ดังนั้นจึงต้องจัดการเรียนการสอนการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทประโยคบอกเล่า (Positive sentence) ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขของการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลนี้ โดยเนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนการสอนเป็นเนื้อหาในรายวิชาหลักภาษาสำหรับครูภาษาอังกฤษ “English Structure for English Teacher” ประกอบด้วย 1) What is a sentence? 2) Part of speech 3) sentence pattern 4) tense เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 4 ชั่วโมง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนตามปกติในรายวิชา “English Structure for English Teacher” ตามตารางที่กำหนดโดยสำนักวิชาการและงานทะเบียนมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีภาคการศึกษาที่ 1/2564 โดยมหาวิทยาลัยกำหนดให้จัดการเรียนการสอนผ่านระบบออนไลน์ตลอดภาคการศึกษา (ถ้าเป็นนักศึกษาที่ผ่านการเรียนรายวิชาหลักภาษาสำหรับครูภาษาอังกฤษ “English Structure for English Teacher” ไปแล้วให้ข้ามไปดำเนินการในช่วงที่ 2 ได้เลย)

ช่วงที่ 2 ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล ซึ่งดำเนินการหลังจากช่วงที่ 1 โดยใช้เวลาตามตารางจัดการเรียนการสอนปกติ โดยเริ่มจากการที่ผู้วิจัยได้แนะนำแบบฝึก ได้แก่ เงื่อนไขการใช้ องค์ประกอบ และการนำแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลไปใช้ให้แก่นักศึกษารวมทั้งกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาทุกคนซักถาม ทั้งด้านเนื้อหา และวิธีการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล จนกระทั่งนักศึกษาทุกคนรวมทั้งกลุ่มตัวอย่าง เข้าใจดีแล้ว ผู้วิจัยจึงส่งส่วนที่เป็นเนื้อหาความรู้ที่จัดทำในรูปของ PPT ประกอบเสียงบรรยายของผู้วิจัย และใบงาน ผ่านระบบออนไลน์ไปให้นักศึกษารวมทั้งกลุ่มตัวอย่างไปดำเนินการศึกษาและใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล รวมทั้งทำใบงานด้วยตนเอง แล้วนำใบงานมาตรวจให้คะแนนในสัปดาห์ถัดไปโดยดำเนินการดังนี้

สัปดาห์ที่ 1 ผู้วิจัยแนะนำ เนื้อหา และองค์ประกอบของ PPT ประกอบเสียงบรรยาย และใบงาน ตอนที่ 1 และตอนที่ 2 อธิบายการใช้แบบฝึกและการทำใบงานแล้วให้นักศึกษาและกลุ่มตัวอย่างซักถามจนเข้าใจ จากนั้นผู้วิจัยจึงส่ง PPT ประกอบเสียงบรรยาย ทั้งในรูปแบบ link และ QR code และ link ใบงานในส่วนของตอนที่ 1 และ 2 ไปให้นักศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง แล้วนัดหมายให้ส่งใบงานดังกล่าวและตรวจให้คะแนนในสัปดาห์ที่ 2

สัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยเฉลยคำตอบใบงานตอนที่ 1-2 รวบรวมคะแนน แล้วให้นักศึกษาซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ จากนั้นผู้วิจัยแนะนำเนื้อหา และองค์ประกอบของ PPT ประกอบเสียงบรรยาย และใบงานตอนที่ 3 และตอนที่ 4 อธิบายการใช้แบบฝึกและการทำใบงาน แล้วให้นักศึกษาและกลุ่มตัวอย่างซักถามจนเข้าใจ จากนั้นผู้วิจัยจึงส่ง PPT ประกอบเสียงบรรยาย ทั้งในรูปแบบ link และ QR code และ link ใบงานในส่วนของตอนที่ 3 และ 4 ไปให้นักศึกษา และกลุ่มตัวอย่าง แล้วนัดหมายให้ส่งใบงานดังกล่าว และตรวจให้คะแนนในสัปดาห์ที่ 3

สัปดาห์ที่ 3 ผู้วิจัยเฉลยคำตอบใบงานตอนที่ 3-4 รวบรวมคะแนน แล้วให้นักศึกษาซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ จากนั้นผู้วิจัยแนะนำเนื้อหา และองค์ประกอบของ PPT ประกอบเสียงบรรยาย และใบงานตอนที่ 5 อธิบายการใช้แบบฝึกและการทำใบงาน แล้วให้นักศึกษาและกลุ่มตัวอย่างซักถามจนเข้าใจ จากนั้นผู้วิจัยจึงส่ง

PPT ประกอบเสียงบรรยาย ทั้งในรูปแบบ link และ QR code และ link ไปงานในส่วนของตอนที่ 5 ไปให้นักศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง แล้วนัดหมายให้ส่งใบงานดังกล่าว และตรวจให้คะแนนในสัปดาห์ที่ 4

สัปดาห์ที่ 4 ผู้วิจัยเฉลยคำตอบใบงานตอนที่ 5 รวบรวมคะแนน แล้วให้นักศึกษาซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ จากนั้นผู้วิจัยนัดหมายนักศึกษารวมทั้งกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก (post-test) ในสัปดาห์ถัดไป โดยอธิบายลักษณะของแบบทดสอบ วิธีการทำ และเป็นการทดสอบผ่านระบบออนไลน์ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

สัปดาห์ที่ 5 ทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก (post-test) โดยผู้วิจัยแจ้งนักศึกษาและกลุ่มตัวอย่างให้เตรียมความพร้อม แล้วจึงส่ง link ไปให้นักเรียน และกำหนดเวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทประโยคบอกเล่า ซึ่งประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ตอนที่ 2 แบบอัตนัยโดยให้แปลงประโยคภาษาไทยให้เป็นประโยคภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ รวม 50 ข้อ

4. แบบสอบถามความคิดเห็นในกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล ประกอบด้วยข้อความในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวัตถุประสงค์ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมในใบงาน และด้านองค์ประกอบอื่น ๆ โดยเขียนเป็นข้อความในลักษณะของประโยคบอกเล่าจำนวน 13 ข้อและในตอนท้ายของแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม โดยใช้วิธีกำหนดมาตราประเมินค่า 5 ระดับ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล เรื่อง “Think in Thai - Write in English”

1.1 เมื่อสร้างแบบฝึกเรียบร้อยแล้ว นำแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.2 นำแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลที่ปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 3 ครั้ง ได้ค่าประสิทธิภาพแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/ E_2) เท่ากับ 53.13/39.33 ครั้งที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E_1/ E_2) เท่ากับ 67.03/60.40 และครั้งที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/ E_2) เท่ากับ 85.17/70.87

1.3 นำแบบฝึกไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แผนการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล

2.1 เมื่อสร้างแผนการใช้แบบฝึกเรียบร้อยแล้ว นำแผนการใช้แบบฝึกไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)

2.2 นำแผนการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมกับปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2.3 นำแผนการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทประโยคบอกเล่า

3.1 เมื่อสร้างแบบทดสอบปรนัย เพื่อวัดความสามารถด้านการเขียนประโยคภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค จำนวน 60 ข้อ และแบบทดสอบอัตนัย เพื่อวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษประเภทพื้นฐานประเภทบอกเล่า จำนวน 20 ข้อ เรียบร้อยแล้ว นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ภาชนะโครงสร้างประโยค และความยากง่ายที่มีความเหมาะสมกับระดับชั้น

3.2 นำแบบทดสอบปรนัยที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะไว้ไปปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3 นำแบบทดสอบปรนัยที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ที่มีไขกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 90 คน

3.4 นำแบบทดสอบปรนัยที่ได้จากการทดสอบมาหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-1.00 รวมทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ ในการวิจัยครั้งนี้แบบทดสอบปรนัย มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.76 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23-0.51 และแบบทดสอบอัตนัย มีค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง 0.20-0.78 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.26-0.55

3.5 นำแบบทดสอบปรนัยไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2553: 168-169) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบปรนัยเท่ากับ 0.7757

3.6 นำแบบทดสอบอัตนัยมาหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560: 328)

3.7 นำแบบทดสอบไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบนี้ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล

4.1 เมื่อสร้างแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

4.2 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ที่มีไขกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2563 กลุ่มเดียวกับที่ทดลองใช้แบบฝึก จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2549: 125) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.901

4.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นไปให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำหลังจากเสร็จสิ้นการทำแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล โดยใช้สถิติหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ 70/70

2. คำนวณความก้าวหน้าของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล โดยเทียบกับเกณฑ์พัฒนาร้อยละ 25 ขึ้นไป โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล โดยใช้สถิติการหาค่า t-test แบบ Pair-Samples t-test โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา

4. สสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล เรื่อง “Think in Thai - Write in English” ก่อนและหลังใช้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล สำหรับนักศึกษา

ความสามารถในการแต่งประโยค ภาษาอังกฤษ	N	\bar{X}	S.D.	t	p
ก่อนใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล	19	20.37	2.65	-10.887	0.000**
หลังใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล	19	33.26	4.95		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลฯ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.26 สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลฯ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.37 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลฯ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English”

ตารางที่ 2 ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล

แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English”				
คะแนนเฉลี่ยร้อยละของ กระบวนการ (E ₁)	คะแนนเต็ม ของกระบวนการ	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของผลลัพธ์ (E ₂)	คะแนนเต็ม ของผลลัพธ์	ประสิทธิภาพ E ₁ /E ₂
76.48	50	66.53	50	76.48/66.53

จากตารางที่ 2 พบว่า แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.48/66.53 โดยกำหนดให้ค่าความคลาดเคลื่อนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ 70 อยู่ 5% เท่ากับ 66.50 ดังนั้น E₂ = 66.53 จึงยอมรับได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 70/70

3. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai - Write in English”

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. ด้านจุดประสงค์ของแบบฝึก (Skill Exercises)	4.00	0.74	มาก	5
2. ด้านเนื้อหา	4.00	0.58	มาก	4
3. ด้านใบงาน (Worksheet) และเฉลย	4.18	0.62	มาก	2
4. ด้านรูปแบบ	4.31	0.68	มาก	1
5. ด้านการนำไปใช้	4.17	0.66	มาก	3
รวมเฉลี่ย	4.13	0.50	มาก	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลฯ โดยรวมมีความคิดเห็นพอใจในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทุกด้านนักศึกษามีความคิดเห็นพอใจในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรก ได้แก่ ด้านรูปแบบ ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.68) รองลงมาคือ ด้านใบงาน (Worksheet) และเฉลย ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.62) ด้านการนำไปใช้ ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.66) ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.58) และด้านจุดประสงค์ของแบบฝึก (Skill Exercises) ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.74) ตามลำดับ

การอภิปรายผล

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล ก่อนและหลังใช้พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทบอกเล่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ผลการวิจัยดังกล่าวอาจมาจากแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสอดคล้องตามหลักการ ทฤษฎีในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ด้านองค์ประกอบของแบบฝึก สำหรับแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะที่สอดคล้องตามหลักตามหลักการของการสร้างแบบฝึกที่ต้องมีองค์ประกอบหลายส่วน ดังเช่น สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียน ใบความรู้ ใบกิจกรรม/แบบฝึก/กิจกรรมฝึก แบบทดสอบหลังเรียน เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน รวมทั้งเฉลย/แนวคำตอบแบบฝึกหัด แบบฝึกหัด (สุจิต เหมวัล, 2555: 12-13) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวทางการสร้างแบบฝึกของมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป.) ที่กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะต้องวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนและจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกนี้จากการวิเคราะห์สภาพปัญหาของผู้เรียนและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาอย่างตรงจุด เพราะกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาเข้าเรียนใหม่ในชั้นปีที่ 1 จึงยังไม่มีพื้นฐานความรู้ในการแต่งประโยคอย่างเพียงพอ โดยจะมีวิธีการคิดเป็นภาษาไทยก่อน ณ จุดนี้ แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะช่วยสร้างความคิดเชื่อมต่อให้กับผู้เรียนเพื่อแปลงจากประโยคภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียนที่อยู่ในระดับเริ่มต้นที่ยังไม่ชำนาญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเน้นที่จะยกตัวอย่างโดยใช้คำศัพท์ที่ไม่ซับซ้อน และเรียบเรียงเนื้อหาให้กระชับชัดเจน ดังที่นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในการตอบแบบสอบถามไว้ว่า “ช่วยให้ดูโครงสร้างประโยคได้ง่ายขึ้น แบ่งชนิดของประโยคได้ง่ายเพราะมีการแบ่งการใช้ที่ชัดเจน ช่วยให้การแต่งประโยคได้ดีและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเพราะเข้าใจเรื่องโครงสร้างประโยค” และสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิตยา เขาวนชื่น (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากเอกสารจริง โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบเน้นภาระงาน สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกจากแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากเอกสารจริง โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบเน้นภาระงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับสุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเดิม ตอบคำถามได้ถูกต้อง นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางและอ่อน อาจจะใช้เวลาในการทำแบบฝึกช้ากว่า แต่ก็เข้าใจเรื่องที่เรียนได้มากขึ้น โดยนักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.2 ด้านสื่อดิจิทัลที่นำมาผสมผสานไว้ในแบบฝึก ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้จัดทำในส่วนของความรู้ด้วยการทำเป็น Power point ประกอบเสียงบรรยายทำให้แบบฝึกนี้มีภาพประกอบสวยงาม และมีเสียงบรรยายที่ทำให้ผู้เรียนสามารถฟังได้หลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของกิงกาญจน์ สุพรศิริสิน สมสิริมนัส รัตนา เจงพิบูลพงศ์ และภัทรพร จันทร์ภูมิ (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของสื่อดิจิทัลเพื่อการเล่าเรื่องผ่านภาพที่มีต่อแรงจูงใจของผู้เรียน และความสามารถ ด้านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า แม้ว่าแรงจูงใจของนักศึกษาจะไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นปลายเปิด ได้พบว่ามีข้อมูลที่สนับสนุนประสิทธิผลของการใช้งานสื่อดิจิทัลเพื่อการเล่าเรื่องผ่านภาพว่า มีประสิทธิภาพในเรื่องของการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน อีกทั้งพบว่าผู้เรียนมีปัญหาการใช้งานทางเทคโนโลยีน้อย และมีความสนุกสนานในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษทั้งทางการพูดและการเขียนผ่านสื่อดิจิทัลที่ผสมผสานทั้งรูปภาพและคำไว้ด้วยกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของอันซารีและข่าน (Ansari & Khan, 2020) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของสื่อสังคม (Social media) ในการเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative learning) สำหรับแนวทางใหม่ของการเรียนรู้ การวิจัยนี้ได้ทำการสอบถามนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไทยทางภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 360 คน เกี่ยวกับการรับรู้ในด้านสื่อสังคมและอุปกรณ์เคลื่อนที่ (Mobile devices) โดยในการวิจัยพบว่าสื่อสังคมออนไลน์ที่ใช้สำหรับการเรียนรู้ร่วมกัน มีผลกระทบสำคัญต่อการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน อาจารย์ และพฤติกรรมการแข่งขันความรู้ ซึ่งมีผลกระทบที่สำคัญต่อการดำเนินการด้านวิชาการ (Academic performance) ของนักศึกษา

1.3 ด้านทฤษฎีการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ทั้งนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ ถ้าได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองให้ไปสู่ระดับที่เป็นไปตามศักยภาพของตนเอง ดังแนวคิดทฤษฎีเรื่องระยะของการพัฒนา หรือ Zone of Proximal Development ที่ Vygotsky (1978) ได้กล่าวว่า ZPD เป็นบริเวณที่เชื่อมต่อระหว่างความสามารถของเด็กที่สามารถเรียนรู้หรือกระทำกิจกรรมสำเร็จได้ด้วยตนเอง กับบริเวณที่เด็กจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อมีผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่าให้ความช่วยเหลือซึ่งอาจจะเป็นผู้ใหญ่หรือเพื่อน (Peers) ก็ได้ ตามแนวความคิดนี้ Vygotsky เชื่อว่าเด็กสามารถเรียนรู้วิชาใด ๆ ก็ได้แม้ว่าเรื่องเหล่านั้นจะอยู่ในระดับที่เหนือกว่าระดับความสามารถของเด็ก ถ้าครูผู้สอนนำการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ โดยครูผู้สอนอาจสร้างแรงจูงใจ แนะนำแนวทาง หรือสนับสนุนเมื่อทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ซึ่งเหมือนเป็นการสร้างสะพานเพื่อเชื่อมสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้นไป ดังนั้นเด็กจะสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่โดยการต่อเติมหรือสานต่อความรู้เดิมกับการช่วยเหลือที่ตนเองได้รับการจากการศึกษาพบว่าถ้าปราศจากการแนะนำแนวทาง และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมการเรียนรู้และการพัฒนาการจะล่าช้า (Bruner, 1978; Vygotsky, 1978) ดังนั้นจึงเป็นการเน้นย้ำว่าแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จึงเป็นทั้งนั่งร้านหรือตัวช่วยเสริม ช่วยพยุง ช่วยค้ำยันให้ผู้เรียนได้ระดับความสามารถขึ้นไป

เรื่อย ๆ จนบรรลุผลสำเร็จตามศักยภาพของตนไม่ว่าเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีของ Vygotsky เรื่อง ZPD ดังกล่าวแล้ว

2. ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัล มีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 76.48/66.53 โดยกำหนดให้ค่าความคลาดเคลื่อนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ 70 อยู่ 5% เท่ากับ 66.50 ดังนั้น $E_2 = 66.53$ จึงยอมรับได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 70/70 อย่างไรก็ตามแม้ว่าแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลนี้จะมีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 76.48/66.53 ซึ่งเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 70/70 และ E_1 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สำหรับ E_2 ต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกินร้อยละ 5 ถือว่ายอมรับได้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556: 17) ทั้งนี้คะแนน E_1 และ E_2 เป็นคะแนนรวมได้มาจากการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ดังนั้นถ้ากลุ่มตัวอย่างลอกกันจะมีผลต่อคะแนนรวมที่ผิดเพี้ยนไป ฉะนั้นในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งกับการได้มาของคะแนนดังกล่าวด้วยการให้นักศึกษาใช้เวลาในการทำข้อสอบทั้งก่อนและหลังการทดลองเพียง 1 ชั่วโมง โดยมีข้อสอบทั้งหมดรวม 50 ข้อ ประกอบด้วย แบบปรนัยจำนวน 30 ข้อ และแบบอัตนัยเขียนตอบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งคาดว่า การดำเนินการดังกล่าวอาจมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องเร่งรีบในการทำข้อสอบ ไม่มีเวลาตรวจทานเท่าที่ควร ทำให้ผลคะแนนที่นำมาคำนวณค่า E_2 เป็นไปในลักษณะดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางในการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ดังที่เพชรชาติ จงประดับเกียรติ (2564) กล่าวว่า ในระหว่างดำเนินการวัดผลจะต้องดำเนินการวัดอย่างระมัดระวัง ไม่ให้เกิดความคลาดเคลื่อน เช่น จัดสภาพห้องสอบให้เหมาะสม ชี้แจงวิธีการสอบให้ชัดเจน ไม่ปล่อยให้ผู้สอบลอกกัน ระหว่างการตรวจให้คะแนนต้องระงับการตรวจ หรือการกรอกคะแนนผิดพลาด ระงับความลำเอียงในการตรวจให้คะแนน และภายหลังจากการสอบ post-test แล้วผู้วิจัยได้สอบถามนักศึกษาอย่างไม่เป็นทางการเกี่ยวกับข้อสอบ ซึ่งได้รับคำตอบดังเช่น “ข้อสอบไม่ยากแต่ก็ไม่ง่าย และข้อสอบแบบตัวเลือก (ปรนัย) ต้องวิเคราะห์ทุกตัวเลือก” หรือ “รีบทำข้อสอบมาก เวลานั้นเลยไม่ได้ทบทวน” จากสาเหตุดังกล่าวจึงอาจส่งผลต่อประสิทธิภาพของแบบฝึก (E_2) บ้าง สอดคล้องกับงานวิจัยของจรินทร์ อุ่มไกร และโกยสิทธิ์ อภิระติง (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริม โดยอาศัยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ในรายวิชาคอมพิวเตอร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริม โดยอาศัยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD อยู่ตามเกณฑ์ที่กำหนด 92.70/87.48 สอดคล้องกับณัฐกฤตา คงรัตน์ และทับทิมทอง กอบบัวแก้ว (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.33/83.75 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai-Write in English” พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากแบบฝึกเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนการสอน ดังที่เพ็ตตี (Petty, 1963: 469 - 472) กล่าวว่า ประโยชน์ของแบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น สอดคล้องกับมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป.: 243) ที่กล่าวว่าผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเองเมื่อต้องการจะเรียนหรือศึกษาด้วยตนเองเป็นการสนองความต้องการของผู้เรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ดีและรวดเร็ว เพราะเป็นการศึกษาด้วยความสนใจ สัมผัสใจ พอใจ และพร้อมที่จะเรียน อีกทั้งยังเป็นการสร้างลักษณะนิสัยชอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นประจำและที่สำคัญการนำสื่อสมัยใหม่ ได้แก่ สื่อดิจิทัลเข้ามาผสมผสานกับแบบฝึกยิ่งส่งเสริมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่องได้แก่ งานวิจัยของสุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนา

แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับฐิตยาเขาวนชื่น (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากเอกสารจริง โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบเน้นภาระงาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีระดับความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากเอกสารจริง โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบเน้นภาระงานอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับศรีตา บัวเขียว (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับจรินทร์ อุ่มไกร และไถยสิทธิ์ อภิระติง (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริม โดยอาศัยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ในรายวิชาคอมพิวเตอร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริม โดยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทบอกเล่าโดยใช้แบบฝึกผสมสื่อดิจิทัลเรื่อง “Think in Thai-Write in English” โดยรวมอยู่ในระดับมากซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการจัดการสอบในระบบออนไลน์ การป้องกันการทุจริตในการสอบ อาจให้กลุ่มตัวอย่างผู้เข้าสอบเปิดกล้องตลอดเวลาที่ทำข้อสอบ และควรกำหนดเวลาในการสอบอย่างเหมาะสมกับลักษณะของข้อสอบและจำนวนข้อสอบ
2. เนื่องจากคุณภาพข้อสอบมีผลต่อการได้มาของคะแนน E_1 และ E_2 ดังนั้นควรดำเนินการหาคุณภาพของข้อสอบแม้ว่าข้อสอบนั้น ๆ จะปรับปรุงจากข้อสอบที่มีการหาคุณภาพแล้วก็ตาม กล่าวคือถ้าหากข้อสอบข้อใดไม่ได้คุณภาพโดยเฉพาะข้อที่แปรผลว่ามีความยากมากนั้น ถ้าหากจะนำข้อสอบเช่นนี้ไปปรับปรุงเพื่อนำไปใช้ในการวิจัย ควรนำไปตรวจสอบคุณภาพอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง เพื่อให้แน่ใจว่าข้อสอบมีคุณภาพในระดับตามเกณฑ์คุณภาพอย่างแท้จริง ไม่ยากเกินไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบวิธีสอน หรือแบบฝึกที่มีการผสมผสานกับสื่อสมัยใหม่
2. ควรทำการวิจัยเพื่อหาแนวทาง รูปแบบ วิธีการ หรือสื่อที่เหมาะสมในการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาที่ยังไม่ชำนาญ

กิตติกรรมประกาศ

กราบขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีที่ได้ให้ทุนสนับสนุนการทำวิจัยนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชญา พาณิช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทัศน์ นาคจัน และอาจารย์พิศาล ปานแก้ว ผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบคุณนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และทุกท่านผู้มีส่วนช่วยให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วง

เอกสารอ้างอิง

- กิ่งกาญจน์ สุพรศิริสิน สมสิริ มนัส รัตนา เจงพิบูลพงศ์ และภัทรพร จันทร์. (2563). สืบค้นเมื่อ 9 ธันวาคม 2564, จาก <http://www.graduate.dusit.ac.th/journal/index.php/sdujournal/article/view/857>.
- จรินทร์ อุ่มไกร และไถยสิทธิ์ อภิระติง. (2562). การพัฒนาสื่อดิจิทัลร่วมกับเทคโนโลยีความจริงเสริม โดยอาศัยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ในรายวิชาคอมพิวเตอร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สืบค้นเมื่อ 9 ธันวาคม 2564, จาก <https://ph02.tcithaijo.org/index.php/projectjournal/article/download/232106/158457/+&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th>.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2564, จาก <http://www4.educ.su.ac.th/2013/images/stories/081957-02.pdf>.
- จิตติยา เขาวนชื่น. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากเอกสารจริงโดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบเน้นภาระงาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2564, จาก <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1404/1/56254308.pdf>.
- ณัฐกฤตา คงรัตน์ และทับทิมทอง กอบบัวแก้ว. (2563). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2564, จาก <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/irdssru/article/download/248717/168988/+&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=th>.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2549). วิธีการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพชรราตรี จงประดับเกียรติ. (2564). หลักการวัดผลการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2564, จาก site.bsru.ac.th/petcharawadee.jo/?page_id=490.
- มานะ สกุลภักดี. (ม.ป.ป.) แบบฝึกในลดเวลาการสอน: นวัตกรรมที่น่าสนใจ. ลพบุรี: โรงพิมพ์หัตถกิจโกมลการพิมพ์.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2553). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สรिता บัวเขียว. (2561). ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จังหวัดเพชรบุรี. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- สุจิต เหมวัล. (2555). ศาสตร์การสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะ. ขอนแก่น: โรงพิมพ์ทรัพย์สุนทรการพิมพ์.
- สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอ่า สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- Ansari, J.A.N., and Khan, N.A. (2020). **Exploring the role of social media in collaborative learning the new domain of learning**. Retrieved December 9, 2021, from <https://slejournal.springeropen.com/articles/10.1186/s40561-020-00118-7>.
- Bruner, J.S. (1978). The Role of dialogue in language acquisition. In Sinclair, A. Jarvella, R. J., & Levelt, W.J.M. (Eds.). (n.d.). **The Child's concept of language**. New York: Springer-Verlag.
- Petty, G. (1963). **Language workbooks and practice materials: Development language skills in elementary school**. New York: Allyn and Bacon.
- Vygotsky, L.S. (1978). **Mind in society: The development of higher psychological processes**. Cambridge, MA: Harvard University Press.